Nisuggused mötted ollid minno süddames, kui Koido Peter omma luggo sai otsani räkinud. Ma siis ütlesin temmale: „Tahhan sulle abbi anda ja Jummala abbiga weel suremat, kui sa tead palluda. Panne tähhele, mis ma rägin.——“ Siis hakkasin temma mele tulletama, et ta siit sadik ellanud ilma Jummalata egga muud püüdnud kui rahha. Näitasin, kuida sest keik temma willetsus tulnud, kuida selle läbbi ta koddune ello, ta laste-kaswatamine ni kurri olnud, ta naene pattust pöörmatta melega surnud, pojad enne aego hukka läinud, temma isegi kurja ello sisse sattunud ja hinges praego weel tuim ja surnud, agga et selle ots on iggawenne surm. — Mees kulis pealt ja jäi tük aega mötlema, agga siis hakkas jälle ennast wabbandama: „egga ma kurjem olle mitto teisi!—ütles,—teeb mitto nendasammuti, agga ellab priskeste. Palju on weel, kes tewad ennam kurja, warrastawad ja pettawad. Sedda polle minna teinud. Eks tö olle Jummala käsk, sedda teggin holega, agga minno tö jures ei olnud önnistust! Ei tea miks mind nenda nuhhelda?“ Ma siis juhhatasin tedda, et ei pea teiste peale watama, waid iggaüks selle palgi peale mis omma silmas. Tulletasin ta mele, et töteggeminne kül on Jummala tahtminne, agga et Jummal weel ennam tahhab, öeldes: te tööd ja pallo Jummalat! Et sellepärrast tö egga ta kasso isseennesest weel önnistust ei sada, waid et se tulleb Jummala käest; ja et mitto kül omma töga rikkaks sanud agga on waesed ja willetsad rikkad, kui tööd teggid ilma Jummalata.— Näitasin mehhele, et kui ta ei warrastanud egga petnud, ta sedda ommeti ei teinud Jummala armastusse pärrast egga temma auuks, agga et, kui öiete tähhele panneb, temmagi sallaja wargussest ja mu üllekohtust lahti ei olle, waid peab tunnistama et waene pattune on! Nenda räkisime weel kaua, siis Peter wastas: „jah, ma ei wöi egga tahha omma süüd sallata,—agga nüüd on hilja,— olleksin enne piddanud pörama!“ „Ei mitte, sõbr! ni kaua, kui weel ellad, ei olle hilja pattust pöörda! tunnistasin minna,— sa olled hukka läinud, olled pattudesse surnud, agga tänna weel wöid tõusta ja ellawaks sada. Ma ütlen sulle: Jesus Kristus, pattuste Önnisteggija, tahhab sindgi weel pattust peästa, ei temma sind pölga!“ Piddin siis weel ennam temmale Jesusest räkima ja sedda ennam ta kulis, sedda ennam panni tähhele. Wimaks ütles: Jummal isse teab, et mul wahhest ka olnud päwad ja tunnid, millal hing minno sees olli röhhutud ja iggatses parremat. Agga ei ma jullenud ennam lota egga teadnud, mis minno suggune tohhiks lota. Nüüd tean, ja küllap Jummal mind wasto wöttab!“ Ma siis weel kinnitasin temma lotust, maanitsesin tedda, nüüd wibimatta kojo minna, mitte ennam hulkuda egga kerjata, waid kättega ennast toita agga ka Jummalat palluda ja sest Pühha kirja ramatust, mis temmale andsin luggeda; kül sealt weel ennam tunda saaks, mis temma rahhuks tarwis lähheb. „Jummal önnistago teie armastust!“ ütles

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864, lk. 32